

ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΟ

(Ποίησης χριστιανική).

Τὸ σπλαχνικό σου βλέμμα ἀφ' τὸν αἰθέρα
 Λυπῆσόν με καὶ γύρισε σ' ἐμένα,
 Ἀγάπη, πίστι, ἀθάνατε πατέρα,
 Τὰ στῆθη μου διψοῦν τὰ φλογισμένα.

Πάψε τὴν πάλιν, πάψε τὴ φοβέρα
 Καὶ κάμε νὰ πιστέψω εὐθύς σ' ἐσένα,
 Κάμε με ν' ἀγαπήσω αὐτὴ τὴ σφαῖρα
 Ὅπου τὰ νιάτα μῶχει μαγαμένα.

Λάβε γιὰ μέ τὸ δύστυχο ἐσπλαχνία,
 Καὶ δόσε μου, πατέρα μου, βοήθεια
 Καὶ μιὰ στιγμή ἀφ' τὴν πρώτη μου ἡλικία.

Διῶξε ἀπὸ μέ τὴν παγωμένη ἀλήθεια,
 Ποῦ χίλιους πόθους κλειῶ μέσ' ἔς τὴν καρδιά
 Καὶ δὲν τρέφω μιὰ ἐλπίδα μέσ' ἔς τὰ στῆθια.

Η Ο Μ Ο Ρ Φ Ι Α

(Ποίησης πολυθεϊστική).

"Ἄν οἱ θεοὶ τ' Ὀλύμπου μόνο ζοῦνε
 Ἐστὴ μαγικὴ τοῦ τραγουδιοῦ ἁρμονία
 Κι' ἀφ' τὸν αἰθέρα πλεῖα δὲν κυβερνοῦνε
 Τὸν ἥλιο καὶ τ' ἀδάμαστα στοιχεῖα,

"Ἄν χοροὶ ἔς τοὺς ναοὺς δὲν ἀντηχοῦνε,
 "Ἄν δὲν καπνίζῃ ἢ ἄφθονη θυσιά,
 Ὅμως ἔς τὸν κόσμον ἀκόμη κατοικοῦνε
 Μόνο οἱ θεαὶς κ' ἢ ἀθάνατη ὁμορφία.

Κ' ἐγὼ πολίτης κόσμου παναρχαίου
 Τ' ἀγνὸ εἰδωλὸ μου νὰ λατρεύω ξέρω
 Καὶ νάμαι δούλος πάντοτε τ' ὠραίου,

Κι' ἂν τρέχω ἔς τὸ ναὸ σου, ἀρχαία θεά μου,
 Ἐκατόμβη δὲν ἔχω νὰ προσφέρω,
 Μὰ θὰ θυσιάσω ἔμπρός σου τὴν καρδιά μου.

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΘΕΑΣ

Ἐ τὸ ναὸ τῆς θεᾶς γονατισμένος
 Στέκω βουδὸς μ' ὀλόγυρτο κεφάλι,
 Καὶ δένδρες κάνω, πάντα τρομασμένος,
 Νὰ πάψῃ τὴν ὀργὴ τῆς τῆ μεγάλης.

Μονάχος ζῶ κι' ἀπὸ τὸν κόσμον ξένος,
 Κι' ἀφ' τῆ στιγμή π' ἔμπρός ἔς τὰ θεῖα τῆς κάλλη
 Ἐγεῖνα λειτουργὸς ἀψωσιωμένος,
 Χαράς αἰγὴ δὲν εἶδα νὰ προσβάλῃ.

Ἄλλ' ἢ θεὰ δὲν παύει τὸ θυμὸ τῆς
 Καὶ φλόγες ἀφ' τὰ μάτια τῆς σκορπᾷ,
 Κ' ἐγὼ τρομάζω μόνος ἔς τὸ πλευρὸ τῆς.

Φαρμακερὰ στέλνει ἔς ἐμέ τα βέλν,
 Ἐκατόμβαις, θυσίαις περιφρονάει,
 Ἀνθρώπινα κορμιά μονάχα θέλει.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΛΟΓΙΑ ΧΑΜΕΝΑ

Ἀγαπητέ μου,

Τὸν περασμένο μῆνα κῆθησα κ' ἔγραψα μερικὰ
 γιὰ τὸ Συμβολισμό. Κατόπι συλλογίστηκα πῶς τὸ
 κακὸ δὲν εἶναι αὐτοῦ μοναχά. Κι' ἂ δὲ βαριέσαι,
 ἄκουσέ με πάλιν, κι' ἄς εἶναι χαμένα τὰ λόγια μου.
 Χαμένα ὄχι γιὰ σένα, μὰ γιὰ κείνους ποῦ ἔπρεπε
 νὰ τὰ συλλογίζονται μοναχοὶ τους.

Ἄν εἴτανε νὰ μᾶς ρωτήξουνε σήμερα ποῖος
 φταίει ποῦ εἶναι σάπια ὅλα στὸν τόπο μας, καλλή-
 τερη ἀπάντηση δὲ θάχαμε παρὰ: Ἡ Μίμηση.
 Γιὰ συλλογίσου το μιὰ στιγμή: Ἀπὸ τῆς στιγμῆ
 ποῦ ἀνασήκωσε κεφάλι τὸ ἔθνος καὶ ζήτησε νὰ μι-
 μῆθῃ τοὺς Ἀρχαίους, ὡς τώρα, ποῦ μιμᾶται τάχα
 τοὺς Παρισιάνους, βρῆς, ἂν μπορῆς, ἓνα πρᾶγμα ποῦ
 ἔκαμε ἀπὸ δική του φιλοτιμία ἢ ἔμπνευση. Πᾶρε
 τὸ Σύνταγμα! ἔλεινὸ μετάρρασμα ἀπὸ τὸ Ἀγ-
 γλικὸ, ἔλεινὸ ἐφαρμοσμένο, μ' ἔλεινὸ ἀποτελέ-
 σματα. Πᾶρε τὴ μουσικὴ ὄλη φράγκικη, γιατί τῆ
 δική μας, κι' ἂν τῆ μελετήσανε δυὸ τρεῖς, κανέναν
 δὲν τὴν ἀνάπτουσε, μήτε μιὰ ἰδέα τῆς πρόσθεσε.
 Τῆ γλώσσά μας: ἡ μισὴ μὲ τὸ συμπάθειο «ἀρχαία»
 κ' ἡ μισὴ, παραπάνω ἀπὸ μισή, φράγκικη. Λέξω
 παραπάνω ἀπὸ μισή, ἐπειδὴ ὁ νοῦς μᾶς γλώσσας
 εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ τὸν τύπο. Τῆ φιλολογία
 μας: Ὡς τὴν ὥρα διαβάσαμε μεταφρασμένα ρο-
 μάντσα, τώρα βγαίνουν κάτι παραμυθᾶκια τοῦ τό-
 που, καὶ σὰς παραιτοῦν τίς συδρομές τους βροσι
 προτιμοῦνε νὰ διαβάξουν παρακειμένους μὲ τὸν
 ἀναδιπλασιασμό, κι' ἄς εἶναι καὶ ξαναμασῆματα.
 Ἐκεῖνοι πάλιν ποῦ δὲν ξαναγράψανε φράγκικα, ξα-
 νάγραψαν ἀρχαῖες ἑλληνικὲς ἱστορίες, πραγματεῖες,
 τραγωδίαι, καὶ κωμωδίαι, δηλαδὴ δὲ μιμηθήκαν
 Φράγκους, μὰ μιμηθήκαν τοὺς ἀρχαίους! Τί κα-
 τάλαβαν, Κύριος οἶδε! Βλέπουν τὰ βιβλία τους
 στὸ χαρτὶ τυπωμένα, τυπωμένα ὅμως στὴ συνεί-
 δηση τοῦ λαοῦ — αὐτὸ ποτὲς δὲ θὰ τὸ χαροῦν!
 Κι' ὁ λαὸς εἶναι πολὺ φρόνιμος ποῦ δὲν τοὺς δια-
 βάζει. Ἀρκετὰ κουράζεται ὁ λαὸς νὰ κερδίσῃ τὸ
 ψωμί του. Αὐτὸς θέλει νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ τὸ πάρῃ
 ὁ νοῦς του μέσα τὸ διάβασμα καθὼς παίρνει καθετὶ
 ποῦ ἐπιθυμῆ. Ὅχι νὰ σπουδάξῃ διάβάζοντας. Αὐτὸ
 σὰ μεγάλα ἔθνη γίνεται ἀκόμη ὀλιγώτερο: γιατί
 ὁ καιρὸς ἐκεῖ εἶναι ἀκόμα πολυτιμότερος.

Τὸ ὅτι ἔγεινε ὁ ρωμαϊκὸς ὁ νοῦς ἓνα εἶδος ἀντί-
 λαλος μέσα στὸν κόσμον, καὶ μᾶς βγάζει φωνὲς ποῦ
 δικῆς του δὲν εἶναι, καταντᾷ, μὰ τὴν ἀλήθεια,
 πρόβλημα ψυχολογικὸ, κι' ἄλλου δὲ μπορῶ νὰ τᾶ-
 ποδώσω παρὰ στὰ ἔρημα τὰ χρόνια τῆς σαλαβιάς,
 τότες ποῦ καθετὶς γινούνταν ὁ Ρωμαῖος, γιὰ νὰ
 γλυτώσῃ τὸ βασανισμένο κορμί του. Καὶ πρέπει
 τότες νὰ δούλεψε ὁ γνωστὸς ὁ νόμος τοῦ Δαρβίνου,
 ἀνάποδα. Μείνανε μερικοὶ ἀληθινοὶ πατριώτες στὰ
 βουνὰ καὶ μᾶς ξεσκάθωσαν, εἶναι ἀλήθεια. Μὰ τὰ
 ψυχικὰ σημάδια τῆς ψεύτικης ἐκείνης ζωῆς, ποῦ δικὸ
 μας τίποτις δὲν εἶχαμε, ἔξω ἀπὸ τὴ θρησκεία, ποῦ
 κι' ἂν εἶχαμε, νὰ τὸ ξεστομίσουμε δὲ μπορούσαμε,
 μόνο μιλοῦσαμε κατὰ τὴν ὄρεξιν ἄλλων, ποῦ μαθαί-